

Proto nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce a vyměřil odsouzenému úhrnný trest znovu tak, aby odpovídal poměru obou původních trestů hledíc k jejich druhu.

Podle § 517 tr. ř. nejsou peněžitě tresty předmětem výměry úhrnného trestu. Podle stálé soudní praxe má se při výměře úhrnného trestu přihlížeti k peněžitým trestům vyměřeným základními rozsudky jen v tom případě, když tyto tresty byly přeměněny pro případ nedobytnosti v jiný druh trestu, než ve kterém je vyměřen úhrnný trest. V tom případě má se při výměře úhrnného trestu přeměnit druh náhradního trestu v ten druh trestu na svobodě, v němž byl vyměřen úhrnný trest, a má se tedy rozhodovati o tom, jaký náhradní trest nastupuje na místě náhradního trestu určeného v základním rozsudku.

Pokud však v základních rozsudcích byly náhradní tresty určeny v tom druhu trestu, v němž je vyměřen trest úhrnný, peněžitě tresty a na místo nich určené náhradní tresty není třeba pojeti do trestu úhrnného a mají být ponechány nezměněny.

V tomto případě byl v jednom ze základních rozsudků vyměřen peněžitý trest 100 Kč, který byl přeměněn pro případ nedobytnosti na čtyři dny žaláře, tedy na týž druh trestu, v němž byl dodatečně vyměřen úhrnný trest. Proto, — nehledě k tomu, že tento peněžitý trest byl dodatečným rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 19. června 1937, vynešeným následkem opravného prostředku pro zachování právní jednotnosti, pominut, — neměl krajský soud do úhrnného trestu pojeti zmíněný peněžitý a náhradní trest a překročil obor působnosti, když tak učinil s porušením předpisu § 517 tr. ř. Nejvyšší soud proto zrušil z důvodu zmatečnosti uvedeného pod bodem 4, § 384 tr. ř. onu vadnou část rozsudku soudu první stolice a pojetí onoho peněžitého trestu, který ostatně — jak výše bylo již zmíněno — byl rozsudkem nejvyššího soudu zrušen, do nově vyměřeného úhrnného trestu pominul.

Čís. 5936.

Firma, pod níž provozuje obchody jednotlivec, nepožívá ochrany cti podle § 5 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. června 1937, Zm I 497/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromé žalobkyně firmy G., zastoupené jediným majitelem A. S., do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 1 tr. ř. (nesprávně podle § 259, čís. 2 tr. ř.) obžaloby pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n.

Důvody:

Podle napadeného rozsudku došlo ke zprošťujícímu výroku podle § 259, čís. 1 tr. ř. (nesprávně podle § 259, čís. 2 tr. ř.), ježto soukromou

žalobu podala »firma G., Stickerei und Gardinenfabrik in G. durch den Allein inhaber A. S.«, a ježto firma nepožívá ochrany podle § 5 zák. o ochraně cti.

Zmateční stížnost přiznává, že je správný závěr nalézacího soudu, že soukromou žalobkyní je v souzeném případě firma zastoupená jediným majitelem, napadá však závěr nalézacího soudu, jímž bylo této soukromé žalobkyni odepřeno oprávnění k žalobě.

Nesprávnost tohoto závěru a právo firmy jednotlivce k soukromé žalobě podle zákona o ochraně cti snaží se zmateční stížnost dovoditi rozlišováním mezi firmou, pod níž provozuje obchody společnost, a firmou, pod níž provozuje obchody jednotlivec, jakož i poukazem na to, že podle zákona o ochraně cti požívají ochrany i subjekty, jež nejsou ani fysickou, ani právnickou osobou.

Zmateční stížnost přiznávajíc, že společenské firmy nepožívají ochrany cti, zdůrazňuje, že při ublížení na cti firmě jednotlivce nezbytně musí býti ublíženo na cti i jejímu jedinému majiteli, neboť firma a její majitel se ztotožňují v tomto případě. Než tím lze odůvodniti toliko osobní právo majitele firmy k soukromé žalobě, nikoli však právo samé firmy. Platí tu jen to, co platí i v případě, bylo-li na cti ublíženo společenské firmě; také z útoku proti cti společenské firmy lze dovozovati právo k soukromé žalobě toliko pro její majitele (srv. rozh. čís. 5328 Sb. n. s.).

Zákon o ochraně cti vyjmenovává v § 5 výčetno subjekty — jež nejsou fysickými osobami —, jejichž čest je chráněna; jsou-li mezi nimi i subjekty, jež nejsou ani fysickými ani právnickými osobami (§ 5, odst. 1, čís. 4 — periodické tiskopisy; § 5, odst. 1, čís. 3, § 34, odst. 2 — politické organisace), nelze z toho dovozovati ochranu cti i pro jiné takové subjekty, jež nejsou v § 5 uvedeny. Jen v rámci tohoto předpisu lze posuzovati otázku, zda žalobní právo mají i subjekty, jež nejsou fysickými osobami, nikoli však v rámci pojmu »někdo« podle §§ 1 až 4, kdyžť rozsah ochrany cti je upraven teprve v § 5 a nikoli v předchozích předpisech zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Podotknouti je, že ze zákona proti nekalé soutěži — jehož se zmateční stížnost dovolává zcela všeobecně —, nelze činiti závěry pro otázku, kdo je oprávněn k soukromé žalobě podle speciálního zákona o ochraně cti. Byla proto zmateční stížnost zamítnuta jako neodůvodněná.

Čís. 5937.

Jedine verejný žalobca — nie však hlavný alebo náhradný súkromný žalobca — môže učiniť návrh podľa § 6 zákona čís. 471/1921 Sb. z. a n., aby trestný čin, náležiaci k príslušnosti sborového súdu prvej stolice, bol prikázaný k rozsúdeniu jedinému členovi tohoto súdu ako samosudcovi.

(Rozh. zo dňa 22. júna 1937, Zm III 237/37.)